

Sygn. akt VIIIU 1611/18

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 29 czerwca 2018 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w Ł., po rozpoznaniu wniosku z dnia 14 czerwca 2018 roku, odmówił wnioskodawczyni H. P. prawa do renty rodzinnej po zmarłym w dniu (...) synu M. P. (1).

W uzasadnieniu decyzji organ rentowy wskazał, że wnioskodawczyni nie przedstawiła dowodów, że zmarły przed śmiercią przyczynił się do jej utrzymania i posiada ona swoje źródło dochodu. A co za tym idzie brak jest podstaw prawnych do przyznania renty rodzinnej.

/decyzja z dnia 29 czerwca 2018 roku k. 66 akt ZUS/

Wnioskodawczyni w dniu 10 lipca 2018 roku złożyła odwołanie od powyższej decyzji. Wskazała w nim, że od dnia 1 lutego 2018 roku zaprzestała prowadzenia działalności gospodarczej. Nadto H. P. wyjaśniła, że zmarły syn M. P. (1) mieszkał z nią i przekazywał miesięcznie na utrzymanie domu oraz opłaty kwotę około 2000 zł.

/odwołanie z dnia 10 lipca 2018 roku k. 3 -3v/

Decyzją z dnia 31 lipca 2018 roku uchylającą decyzję z dnia 29 czerwca 2018 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w Ł., po rozpoznaniu wniosku z dnia 14 czerwca 2018 roku, odmówił wnioskodawczyni H. P. prawa do renty rodzinnej po zmarłym w dniu (...) synu M. P. (1).

W uzasadnieniu decyzji organ rentowy wskazał, że wnioskodawczyni nie przedstawiła dowodów, że zmarły przed śmiercią przyczynił się do jej utrzymania. A co za tym idzie brak jest podstaw prawnych do przyznania renty rodzinnej.

/decyzja z dnia 31 lipca 2018 roku k. 72 akt ZUS/

Wnioskodawczyni w dniu 1 sierpnia 2018 roku złożyła odwołanie od powyższej decyzji podtrzymując dotychczasowe stanowisko w sprawie.

/odwołanie z dnia 1 sierpnia 2018 roku k. 3 -3v zawarte w akt o sygn. VIII U 1675/18/

W odpowiedzi na odwołania organ rentowy wniósł o ich oddalenie podtrzymując dotychczasową argumentację.

/odpowiedź na odwołanie z dnia 8 sierpnia 2018 roku k. 6 - 6v, odpowiedź na odwołanie z dnia 20 sierpnia 2018 roku k. 4 - 4v zawarta w akt o sygn. VIII U 1675/18/

Postanowieniem z dnia 23 sierpnia 2018 roku Sąd Okręgowy połączył sprawę o sygn. akt VIII U 1675/18 do łącznego rozpoznania i rozstrzygnięcia ze sprawą o sygn. akt VIII U 1611/18.

/postanowienie z dnia 23 sierpnia 2018 roku k. 7 zawarte w aktach o sygn. VIII U 1675/18/

Na rozprawie w dniu 25 września 2018 roku - poprzedzającej wydanie wyroku - wnioskodawczyni poparła odwołania oraz oświadczyła, że żadnych wniosków dowodowych nie zgłasza zaś pełnomocnik ZUS wniósł o umorzenie postępowania w zakresie pierwszej z decyzji i oddalenie odwołania w zakresie drugiej decyzji.

/stanowisko stron e- protokół rozprawy z dnia 25 września 2018 roku , 00:00:46,00:14:03 - 00:14:18 oraz 00:15:27 - 00:16:38 -płyta CD k. 44/

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Wnioskodawczyni H. P. urodziła się w dniu (...). Do dnia 31 stycznia 2018 roku prowadziła działalność gospodarczą, z której osiągała dochód. Obecnie utrzymuje się z oszczędności. Nie jest zarejestrowana w Urzędzie Pracy. Szukała pracy, ale nie mogła jej znaleźć.

/pismo z dnia 18 lipca 2018 roku k. 71 akt ZUS, druk wyrejestrowania z ubezpieczeń k. 5, /zeznania wnioskodawczyni e- protokół rozprawy z dnia 25 września 2018 roku 00:14:18 00:15:18 w zw. z wyjaśnieniami 00:01:39 - 00:13:05 - płyta CD k. 44/

M. P. (1) urodził się w dniu (...) i zmarł w dniu 10 maja 2018 roku. Była aktywny zawodowo od dnia 17 listopada 2003 roku. W ostatnim okresie tj. od dnia 18 marca 20015 roku do dnia 1 maja 2018 roku był zatrudniony w firmie (...) J. S. w P. na stanowisku kierowcy transportu międzynarodowego.

/odpis skrócony aktu zgonu z dnia 14 maja 2018 roku k. 10 akt ZUS, wniosek o rentę rodzinną z dnia 14 czerwca 2018 roku k. 1 -5v akt ZUS, świadectwo pracy z dnia 14 maja 2018 roku k. 20 -20v akt ZUS, zeznania wnioskodawczyni e- protokół rozprawy z dnia 25 września 2018 roku 00:14:18 00:15:18 w zw. z wyjaśnieniami 00:01:39 - 00:13:05 - płyta CD k. 44/

Z tytułu zatrudnienia w firmie (...) J. S. w P. syn wnioskodawczyni uzyskał wynagrodzenie w następującej wysokości: w 2015 roku - 18.411,16 zł, w 2016 roku - 34.218,83 zł, w 2017 roku - 39.968,31 zł, natomiast w roku 2018 (do 10 maja 2018 roku) - 24.872,01 zł.

/zaświadczenie o zatrudnieniu i wynagrodzeniu z dnia 19 czerwca 2018 roku k. 61 -61 v akt ZUS/

Do dnia śmierci M. P. (1) pozostał kawalerem i był zameldowany pod tym samym adresem co H. P. tj. (...), (...)-(...) D..

/odpis skrócony aktu zgonu z dnia 14 maja 2018 roku k. 10 akt ZUS, wniosek o potwierdzenie ubezpieczenia z dnia 18 czerwca 2018 roku k. 27 - 27v akt ZUS/

Do kosztów utrzymania domu, w którym mieszka odwołująca się należą:

- koszty zakupu opału w kwocie 4000 zł rocznie (około 330 zł miesięcznie),
- opłaty za energię elektryczną w kwocie około 400 zł miesięcznie;
- opłaty za dostawę wody 80 zł miesięcznie,
- opłaty za wywóz śmieci - 45 zł miesięcznie,

Utrzymanie miesięczne domu kosztuje około 1200 zł. Nadto ponosi koszty zakupu leków.

/zeznania wnioskodawczyni e- protokół rozprawy z dnia 25 września 2018 roku 00:14:18 00:15:18 w zw. z wyjaśnieniami 00:01:39 - 00:13:05 -płyta CD k. 44/

Wnioskodawczyni oprócz domu, którego jest jedynym właścicielem, posiada samochód osobowy marki T. - rocznik 1995 rok.

/zeznania wnioskodawczyni e- protokół rozprawy z dnia 25 września 2018 roku 00:14:18 00:15:18 w zw. z wyjaśnieniami 00:01:39 - 00:13:05 -płyta CD k. 44/

H. P. ma jeszcze córkę.

/zeznania wnioskodawczyni e- protokół rozprawy z dnia 25 września 2018 roku 00:14:18 00:15:18 w zw. z wyjaśnieniami 00:01:39 - 00:13:05 -płyta CD k. 44/

Sąd Okręgowy dokonał następującej oceny dowodów:

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie zgromadzonych dowodów w postaci dokumentów m.in. akt rentowych ZUS oraz częściowo w oparciu o zeznania wnioskodawczynie.

Oceniając zebrany w sprawie materiał dowodowy Sąd nie dał wiary zeznaniom wnioskodawczynie co do tego, że M. P. (1) prowadził z nią wspólne gospodarstwo domowe, a tym samym przyczyniał się do jej utrzymania.

Twierdzenia wnioskodawczynie w tym zakresie są odosobnione, ponieważ nie znajdują potwierdzenia ani w przedłożonej dokumentacji ani w innych źródłach osobowych.

W tym zakresie odwołująca się nie wykazała jakiegokolwiek inicjatywy dowodowej. Wprawdzie przedłożyła kserokopie rachunków zakupów materiałów do remontu domu, ale większość z nich pochodzi z okresu 2008 -2010 roku, dwie karty gwarancyjne dotyczące zakupu sprzętu do koszenia z 2009 - 2010 roku, natomiast rachunki zakupu towarów spożywczych za granicą z 2017 roku, dowód zakupu sprzętu domowego AGD z 2017 roku czy zakupu siekiery z 2018 roku w żadnym wypadku nie potwierdzają faktu prowadzenia wspólnego gospodarstwa domowego, a jedynie dokonywanych przez syna wnioskodawczynie zakupów czy to w kraju czy też za granicą, które mogły być czynione jedynie na własny użytek tj. produkty spożywcze czy też siekiera czy też dla wnioskodawczynie w ramach pomocy rodzinnej.

Zatem powyższe dokumenty nie stanowią miarodajnego dowodu mogącego potwierdzić, że prowadzili wspólne gospodarstwo domowe, a syn przyczyniał się do jej utrzymania. Syn z uwagi na zwykłą pomoc jaką udziela się od czasu do czasu rodzicom mógł czynić powyższe zakupy.

Co istotne wnioskodawczynie nie przedstawiła żadnego dowodu z zeznań świadka - sąsiadów czy osób z rodziny choćby córki, którzy byliby w stanie potwierdzić fakt wspólnego prowadzenia gospodarstwa domowego przez H. P. z synem M. P. (1) i przyczyniania się do jej utrzymania. Sam fakt zameldowania pod wspólnym adresem nie koniecznie oznacza prowadzenie wspólnego gospodarstwa domowego. Każdy mieszkańców domu może prowadzić je oddzielnie zwłaszcza, że syn wnioskodawczynie był dorosły i posiadał swoje własne dochody z tytułu zatrudnienia.

Brak także dowodu, że przedstawione przez wnioskodawczynie notatki zostały sporządzone przez syna. Nadto nie zostały przedstawione jakiegokolwiek dowody na wskazane w treści notatki fakty, np. w postaci wydruku za rachunku bankowego, skoro syn wnioskodawczynie miał wypłacać pieniądze w konkretnych kwotach z konta w konkretnym miesiącu.

Wnioskodawczynie w żaden sposób również nie wykazała, jakie faktycznie miała dochody z prowadzonej działalności gospodarczej i czy wymagała w związku z tym stałej pomocy w utrzymaniu.

Dlatego też nie można było przychylić się do twierdzeń wnioskodawczynie o przyczynianiu się syna do jej utrzymania, ponieważ zabrakło w tym zakresie dowodów potwierdzających podniesioną w odwołaniu okoliczność.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie.

W myśl art. 67 ust 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn.: Dz. U. z 2017 r. poz. 1383 z późn. zm.) - ustawy emerytalnej, do renty rodzinnej uprawnieni są następujący członkowie rodziny spełniający warunki określone w art. 68-71:

1) dzieci własne, dzieci drugiego małżonka oraz dzieci przysposobione;

2) przyjęte na wychowanie i utrzymanie przed osiągnięciem pełnoletności wnuki, rodzeństwo i inne dzieci, z wyłączeniem dzieci przyjętych na wychowanie i utrzymanie w ramach rodziny zastępczej lub rodzinnego domu dziecka;

3) małżonek (wdowa i wdowiec);

4) rodzice.

Zgodnie z art. 70 ust 1 ustawy emerytalnej, wdowa ma prawo do renty rodzinnej, jeżeli:

1) w chwili śmierci męża osiągnęła wiek 50 lat lub była niezdolna do pracy albo

2) wychowuje co najmniej jedno z dzieci, wnuków lub rodzeństwa uprawnione do renty rodzinnej po zmarłym mężu, które nie osiągnęło 16 lat, a jeżeli kształci się w szkole - 18 lat życia, lub jeżeli sprawuje pieczę nad dzieckiem całkowicie niezdolnym do pracy oraz do samodzielnej egzystencji lub całkowicie niezdolnym do pracy, uprawnionym do renty rodzinnej.

Prawo do renty rodzinnej nabywa również wdowa, która osiągnęła wiek 50 lat lub stała się niezdolna do pracy po śmierci męża, nie później jednak niż w ciągu 5 lat od jego śmierci lub od zaprzestania wychowywania osób wymienionych w ust. 1 pkt 2 (art. 70 ust. 2).

Przepisy ust. 1-4 stosuje się odpowiednio do wdowca (art. 70 ust. 5).

W myśl art. 71 ustawy emerytalnej, rodzice mają prawo do renty rodzinnej, jeżeli:

1) ubezpieczony (emeryt lub rencista) bezpośrednio przed śmiercią przyczynił się do ich utrzymania;

2) spełniają odpowiednio warunki określone dla wdowy i wdowca w art. 70 ust 1 i 2 i 2 oraz, co do wieku, również w art. 70 ust. 5.

W niniejszej kwestii sporna sprowadza się jedynie do ustalenia, czy M. P. (1) bezpośrednio przed śmiercią przyczynił się do utrzymania matki, w rozumieniu przepisu art. 71 pkt 1 ustawy emerytalnej.

Na wstępie należy wskazać, że użyte w przepisie art. 71 pkt 1 ustawy emerytalnej pojęcie "przyczyniania się do utrzymania" wielokrotnie było przedmiotem wykładni Sądu Najwyższego i sądów powszechnych, co doprowadziło do utworzenia jednolitego i utrwalonego już obecnie sposobu rozumienia tego zwrotu.

Zgodnie z tym poglądem, wyrażonym wprost między innymi w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 21 listopada 2011 r., II UK 65/11 (M. P.Pr (...) -162), renta rodzinna po śmierci dziecka przysługuje rodzicom tylko wtedy, gdy sami nie mogli sobie zapewnić utrzymania i dziecko bezpośrednio przed śmiercią przyczyniało się do ich utrzymania.

Podobnie Sąd Apelacyjny w Rzeszowie w wyroku z dnia 20 lutego 2013 r., III AUa 1187/12 (LEX nr 1283094) wskazał, że pojęcie przyczyniania się z art. 71 u.e.r.f.u.s. odnosi się do utrzymania rodziców. Przyczynianie się do utrzymania rodziców nie wynika ze zwiększenia dochodu rodziców, lecz z partycypowania w kosztach ich utrzymania, którego nie mogą sobie sami zapewnić. Przyczynianie się do utrzymania rodziców nie może być ujmowane jako wszelka pomoc rzeczowa lub finansowa udzielana przez dziecko rodzicom, gdyż czym innym jest wykazanie choćby częściowego pozostawania na utrzymaniu zmarłego i czym innym pomoc finansowa udzielana rodzicom. Ta ostatnia jest zakresowo szersza niż choćby częściowe przyczynianie się do ich utrzymania. Chodzi bowiem o to, że nie każda pomoc finansowa dziecka stanowić będzie przyczynianie się do utrzymania rodziców. Przyczynianie się do utrzymania nie może być zatem rozumiane jako "dodanie, przysporzenie" rodzicom środków finansowych lub rzeczowych i przez to określenie ich statusu materialnego, w sytuacji gdy mają zapewnione utrzymanie z własnych dochodów.

Analogicznie Sąd Apelacyjny w Białymstoku w wyroku z dnia 20 kwietnia 2016 r., III AUa 1156/15 (LEX nr 2063781) stwierdził, że dla spełnienia przesłanki "przyczyniania się do utrzymania" wystarczające jest wykazanie choćby częściowego pozostawania na utrzymaniu zmarłego. Renta rodzinna po śmierci dziecka przysługuje rodzicom tylko wtedy, gdy sami nie mogli sobie zapewnić utrzymania i dziecko bezpośrednio przed śmiercią przyczyniało się do ich utrzymania. Renta rodzinna dla rodziców nie może wynikać z samej dysproporcji i większych dochodów dziecka niż dochody rodziców. "Przyczynianie się do utrzymania rodziców" nie może być też rozumiane tylko jako poprawa standardu życia rodziców. Sytuacja taka może zachodzić, mimo że mają oni swoje utrzymanie.

Również Sąd Apelacyjny w Szczecinie w wyroku z dnia 27 września 2016 r., III AUa 878/15 (LEX nr 2137059) wskazał, że wykładania celowościowa i logiczna sformułowania "przyczyniał się do ich utrzymania" nakazuje przyjąć, że w art. 71 pkt 1 u.e.r.f.u.s. chodzi o sytuację, w której emeryt lub rencista, realizując swój obowiązek alimentacyjnym poprzez pomoc finansową świadczoną na rzecz swoich rodziców, podnosił ich status materialny, a jego śmierć doprowadziła do pogorszenia się tego statusu. Niemniej jednak podkreślić przy tym należy, że podstawowym warunkiem nabycia prawa do każdej renty rodzinnej jest przede wszystkim tzw. "utrata żywiciela", którego śmierć - bez ustalenia prawa do renty - groziłaby członkowi rodziny, "utrzymywanemu" przez tego głównego żywiciela (do dnia jego śmierci), utratą podstawowych źródeł utrzymania i niedostatkiem, tj. brakiem niezbędnych środków na zaspokajanie jego podstawowych potrzeb życiowych, które zaspokaja renta rodzinna z ubezpieczenia społecznego zmarłego żywiciela. Wymagane ustawowo przyczynianie się przed śmiercią do utrzymywania rodziców nie stanowi przesłanki i nie uzasadnia nabycia prawa do renty rodzinnej po zmarłym dziecku na podstawie art. 71 u.e.r.f.u.s., jeżeli nie polegało na obiektywnej konieczności utrzymywania rodziców przez ubezpieczonego zstępного, gdy rodzice dysponowali i dysponują środkami niezbędnymi do samodzielnego utrzymania się i zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych. W żadnym razie przyczynianie się do utrzymania rodziców przejawiające się jedynie w polepszeniu ich statusu materialnego, który w zakresie możliwości zaspokojenia niezbędnych, ale zwykłych potrzeb życiowych gwarantowały im własne źródła lub zasoby materialne, nie uzasadnia przyznania rodzicom prawa do renty rodzinnej po zmarłym ubezpieczonym dziecku. Renta rodzinna nie służy zatem do utrzymania ponadprzeciętnego standardu życia, opartego na udzielanej przez dzieci pomocy materialnej rodzicom jeżeli dysponują oni własnymi źródłami lub zasobami materialnymi pokrywających ich podstawowe, ale przeciętne potrzeby życiowe. Konkretnie rzecz ujmując, jeżeli rodzice zmarłego ubezpieczonego dziecka mogą zapewnić sobie niezbędne samoutrzymanie się z własnych źródeł lub dochodów bez ryzyka niedostatku w zaspokajaniu podstawowych potrzeb życiowych, to nie przysługuje im prawo do renty rodzinnej po zmarłym dziecku, ponieważ w takiej sytuacji śmierć ubezpieczonego zstępного nie pozbawia rodziców własnych środków niezbędnych do zaspokojenia ich podstawowych potrzeb życiowych. Innymi słowy przyczynianie się ubezpieczonego zstępного do utrzymania rodziców uzasadnia nabycie przez nich prawa do renty rodzinnej po zmarłym ubezpieczonym dziecku na podstawie art. 71 pkt 1 u.e.r.f.u.s. tylko wtedy, gdy polegało na spełnieniu, także dobrowolnym, obowiązku alimentacyjnego wobec rodziców pozostających w niedostatku.

W niniejszej sprawie nie ulega wątpliwości, że zmarły M. P. (1) był zameldowany pod jednym adresem z matką. Jednak brak jest dowodów, z których wynikałoby, że w istotny sposób przyczyniał się do jej utrzymania. Jak już podniesiono powyżej po stronie wnioskodawczyni zabrakło wymaganej inicjatywy dowodowej. Przedłożone faktury obejmują w części okres przed kilku lat tj. 2008 - 2010 i dotyczą zakupu materiałów do remontu domu oraz sprzętu do koszenia. Natomiast przepis art. 71 ustawy emerytalnej wprost wskazuje, że chodzi o okres mający miejsce bezpośrednio przed śmiercią ubezpieczonego. Aktualne są natomiast rachunki dotyczące zakupu artykułów spożywczych jednak syn wnioskodawczyni wyjeżdżając w trasy zagraniczne też musiał takie zakupy czynić ponieważ przebywając tam był zobligowany zapewnić sobie jedzenie. Jednak pomijać nawet ten fakt zakup czy to artykułów spożywczych czy też sprzętu AGD nie może być automatycznie utożsamiane z prowadzeniem wspólnego gospodarstwa domowego i przyczynianiem się do utrzymania ubezpieczonej. Czynienie takich zakupów mieści się w ramach zwykłej pomocy rodzicowi. Zatem przedstawione dowody w postaci faktur nie stanowiły wystarczającego dowodu potwierdzającego okoliczność przyczyniania się do utrzymania wnioskodawczyni. W tym zakresie przydatnym byłyby zeznania osób, które mieszkają obok jak sąsiedzi czy też z rodziny jak choćby córki wnioskodawczyni. Dlatego też przy braków

dowodów we wskazanym zakresie nie było możliwe przychylenie się twierdzeń H. P., ponieważ pozostawały one gołosłowne.

Przepis art. 6 k.c. zawiera ogólną zasadę rozkładu ciężaru dowodu i określa reguły dowodzenia, nie stanowi natomiast samodzielnej podstawy rozstrzygnięcia, gdyż tę tworzy przepis prawa materialnego, który także konkretyzuje rozkład ciężaru dowodu. Ciężar dowodu w postępowaniu cywilnym z reguły spoczywa na powodzie. Zasadniczo powinien on dowieść wystąpienia faktów tworzących jego prawo podmiotowe będące źródłem roszczeń oraz faktów uzasadniających jego odpowiedź na zarzuty pozwanego, natomiast pozwany dowodzi faktów uzasadniających jego zarzuty przeciwko roszczeniu powoda - fakty tamujące oraz niweczące. Reguły rozkładu ciężaru dowodu mają charakter gwarancyjny, wskazując stronę, która poniesie negatywne konsekwencje nieudowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia istotne znaczenie./Wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 18 maja 2018 r. I ACa 1386/17, LEX nr 2533679/

Strona, która nie przytoczyła wystarczających dowodów na poparcie swoich twierdzeń, ponosi ryzyko niekorzystnego dla siebie rozstrzygnięcia, o ile ciężar dowodzenia co do tych okoliczności na niej spoczywał, sąd zaś powinien wyciągnąć ujemne konsekwencje z braku udowodnienia faktów przytoczonych na uzasadnienie żądań lub zarzutów./ Wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 15 lutego 2018 r. I AGa 28/18, LEX nr 2488784/

Postępowanie z zakresu ubezpieczeń społecznych jest postępowaniem cywilnym i obowiązują w nim wszystkie reguły procesowe również te dotyczące rozkładu ciężaru dowodu oraz terminów do składania wszelkich wniosków dowodowych. Art. 6 k.c. ustanawia bowiem podstawową regułę dowodową, zgodnie z którą ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z tego faktu wywodzi skutki prawne. Reguła ta pozostaje w ścisłym związku z przepisami k.p.c. o dowodach. /Wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 18 stycznia 2018 r. III AUa 424/17 ,LEX nr 2493583/

Regułą jest, że inicjatywa dowodowa należy do stron i sąd nie jest uprawniony do wyłączenia ich w tym zakresie, albowiem w przeciwnym razie przyjąłby rolę ich pełnomocnika. W konsekwencji zasady wyrażonej w art. 6 k.c. dokonanie ustaleń zgodnie z podniesionymi przez stronę twierdzeniami uzależnione jest od naprowadzenia dowodów na objęte nimi okoliczności faktyczne, bądź zaistnienia sytuacji przewidzianej w dyspozycjach przepisów art. 229-231 k.p.c., pozwalającej na uznanie tych twierdzeń za przyznane lub wynikające z domniemań faktycznych. Twierdzenie strony nie stanowi natomiast dowodu i przy braku dodatkowych warunków przewidzianych we wskazanych przepisach, nie może stanowić podstawy ustaleń.

/Wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 22 listopada 2017 r. ,I ACa 471/17,LEX nr 2490088/.

Wnioskodawczyni była pouczona o konieczności przejawiania inicjatywy dowodowej (zarządzenie – k. 9 w zw. z k. 10, w zw. z k. 42, e-prot. z dnia 25.09.2018 r 00:13:05).

Wobec powyższego, mając na uwadze, że całość materiału zgromadzonego w sprawie nie pozwala na przyjęcie, aby M. P. (2) przyczynił się do utrzymania matki w rozumieniu przepisu art. 71 pkt 1 ustawy emerytalnej, Sąd Okręgowy na mocy art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. oddalił odwołanie H. P. jako bezzasadne.